

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera a soudců Štěpána Výborného a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **JJL real 93 s.r.o.**, sídlem Dlouhá 194/3, Ostrava, zastoupená JUDr. Jakubem Hlínou, LL.M., advokátem, sídlem Havlíčkova 1680/13, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2022, č. j. 3151/22/ 5200-10421-711070, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2025, č. j. 25 Af 4/2022-114, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelčino odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 16. 9. 2020, č. j. 3337653/20/3202-50523-802051, kterým byla stěžovatelce dodatečně stanovena k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2015 ve výši 1 392 509 Kč a současně jí byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 278 501 Kč, a ze dne 9. 10. 2020, č. j. 3652401/20/3202-50523-802051, kterým byla stěžovatelce dodatečně stanovena k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2016 ve výši 1 864 963 Kč a současně jí byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 372 992 Kč.

[2] Spolu s kasační stížností stěžovatelka podala návrh na přiznání odkladného účinku, který doplnila podáním ze dne 9. 1. 2026. V návrhu stěžovatelka uvedla, že výkonem rozhodnutí žalovaného jí hrozí zásadní hospodářské dopady do podnikatelské a obchodní

činnosti. Stěžovatelka nedisponuje dostatečným množstvím disponibilních finančních prostředků, jež by mohla použít k úhradě daňového nedoplatku a souvisejících úroků z prodlení, které ke dni 10. 12. 2025 vyčíslila částkou 3 914 116 Kč (celková částka doměřené daňové povinnosti včetně příslušenství činí 7 823 081 Kč). Stěžovatelka uvádí, že případná daňová exekuce by ohrozila její další existenci. Výkonem rozhodnutí žalovaného by došlo k zásadní paralýze její činnosti, a to v důsledku odčerpání veškerých zbylých likvidních finančních prostředků, kterými disponuje. Stěžovatelka by podstoupila významné reputační riziko, které se v podnikatelském prostředí těžko napravuje nebo je likvidační. K intenzitě hrozící újmy stěžovatelka zdůraznila, že ji významně zasáhla pandemie COVID-19, při níž došlo k zásadnímu omezení její zaměstnanecké základny a která se i v současnosti promítá do jejích finančních výsledků. Aktuální výše daňové povinnosti je natolik vysoká, že je bez dalšího způsobila přivodit nevratné změny v ekonomické činnosti stěžovatelky, které bezpochyby vyústí v definitivní ukončení její podnikatelské činnosti z důvodu platební neschopnosti. Stěžovatelka odkazuje k výkazu zisku a ztrát ke dni 31. 12. 2024, dle něhož je její provozní výsledek z ekonomické činnosti záporný. Z účetních dokladů je navíc zřejmé, že eviduje kumulovanou ztrátu z předchozích let ve výši 1 664 480,62 Kč. Stěžovatelka dále uvedla, že ke dni podání návrhu nevlastní žádná „hmotná“ aktiva, jako např. nemovité věci či zásoby. Má rovněž i další závazky vůči finanční správě a správě sociálního zabezpečení a ostatním subjektům. Poukázala na usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 6. 2025, č. j. 29 Cm 24/2025-58, kterým krajský soud přiznal stěžovateli osvobození od soudního poplatku. Újma, která stěžovateli hrozí, vysoce přesahuje jakýkoliv představitelný bagatelní rozsah, jedná se o újmu zásadního rozsahu. Závěrem uvedla, že odkladem platby daně není žádným způsobem ohrožen důležitý veřejný zájem. K návrhu přiložila výkazy zisku a ztráty za roky 2018, 2020 a 2021, účetní závěrku ke dni 31. 12. 2024, dokument „rozvaha analyticky“ ze dne 15. 12. 2025, výpisy z bankovního účtu za období červen 2025 až prosinec 2025 a knihu závazků ke dni 9. 12. 2025.

[3] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku zdůraznil, že se jedná o mimořádný prostředek. Stěžovatelka nedokládá, jaké konkrétní úkony směřující k vymození daně správce daně činí a jakým způsobem tyto přímo ohrožují činnost stěžovatelky. Výčet negativních důsledků tvrzených stěžovatelkou je zcela hypotetický. Stěžovatelka nedoložila, že by ji správce daně skutečně vyrozuměl o předpisu úroku z prodlení, tj. že by se jednalo ve smyslu § 153 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, o nedoplatek, který má být vymáhán. Žalovaný má za to, že stěžovatelka nedoložila svoje aktuální finanční a majetkové poměry. Z předložených dokladů nelze ověřit, jakým způsobem stěžovatelka dlouhodobě nakládá se svými peněžními prostředky, popř. zda nemá jiné bankovní účty. Z rozvahy ke dni 31. 12. 2024 navíc vyplývá, že disponuje pohledávkami ve výši přesahující 7,3 mil. Kč. Žalovaný poukazuje na disproporci v tvrzení stěžovatelky, neboť výkon rozhodnutí pro ni nemůže znamenat zároveň likvidaci i významné reputační riziko. Dle žalovaného je nedůvodná argumentace stěžovatelky ztrátou příjmů z důvodu vládních opatření souvisejících s pandemií COVID-19. Tato opatření byla naposledy platná v roce 2021, od té doby mohla stěžovatelka vyvíjet svou ekonomickou činnost bez překážek. Žalovaný zdůrazňuje, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba naplnění jiných zákonných podmínek než těch, které se váží k osvobození od soudního poplatku. Stejně tak tvrzená existence dalších nedoplatků na dani nijak neimplikuje, že výkonem rozhodnutí

pokračování

žalovaného hrozí stěžovateli vážná újma. Stěžovatelka ani nedokládá, že by správce daně ohledně jiného nedoplatku činil úkony k jeho vymožení. Žalovaný uzavřel, že stěžovatelka nedoložila, že by jí výkonem či jinými právními následky žalobou napadeného rozhodnutí hrozila reálná a závažná újma. Poukázal na existenci prostředků, které daňovým subjektům umožňují dočasné odložení splnění jejich daňové povinnosti, jako např. institut posečkání úhrady daně. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky zamítl.

[4] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně.*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud na návrh žalobce po vyjádření žalované usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním následujících objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než 2) jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; a 3) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter výjimky z pravidla, že žaloba či kasační stížnost odkladný účinek nemají, a měl by tak být přiznáván pouze v případech, které svou specifickou povahou takový postup odůvodňují.

[8] Nezbytnou podmínkou pro přiznání odkladného účinku je splnění povinnosti stěžovatele tvrdit a prokázat vznik újmy (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma, než jaká by vznikla jiným osobám, a vysvětlení, v čem tato újma spočívá, včetně uvedení jejího rozsahu. Stěžovatel pak má i povinnost svá tvrzení, jimiž odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, řádně doložit (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50). Je-li přiznání odkladného účinku výjimkou, znamená to, že újma, která žadateli hrozí, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, tedy taková, která odůvodňuje, aby v konkrétním případě nebylo pravidlo, že žaloba (resp. kasační stížnost) odkladný účinek nemá, nebylo výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu

ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 65, a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 25).

[9] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci stěžovatelka popsaným požadavkům nedostála.

[10] Na prvním místě je nutno uvést, že osvobození stěžovatelky od soudního poplatku v civilním řízení nemůže předznamenávat její úspěch s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhoduje v jiném čase (s odstupem více než půl roku), přičemž pro přiznání odkladného účinku je nutné doložení aktuální hrozby vážné újmy. Má-li tato újma spočívat v dopadech do majetkových poměrů stěžovatelky, musí doložit své aktuální majetkové poměry. Kromě toho Nejvyšší správní soud posuzuje splnění jiných zákonných podmínek a může se také lišit okruh tvrzených a doložených skutečností.

[11] Dále je nutno uvést, že rozhodnutí o doměření daně (zde dodatečném stanovení daně k přímé úhradě) je sice exekucním titulem, nicméně stěžovatelka ani netvrdí, že by správce daně činil kroky směřující k vymožení daňové povinnosti. Právní řád stěžovatelce poskytuje nástroje ochrany, ať už před vymáhacím řízením (posečkání daně, úhrada daně ve splátkách), tak i v něm (odklad exekuce). Dále platí, že podle § 181 odst. 1 daňového řádu může správce daně daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro posečkání úhrady nedoplatku. Soudní ochranu proti zásahu do veřejných subjektivních práv, způsobenému vedením daňové exekuce, pak poskytuje především žaloba proti exekucnímu příkazu, proti kterému je možno se bránit přímo (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 1 Afs 386/2020-59 a ze dne 1. 9. 2021, č. j. 6 Afs 247/2021-23). Není proto bez dalšího důvod, aby odkladný účinek, který má z povahy věci mimořádnou povahu, *a priori* již v tomto řízení nahrazoval výše uvedené prostředky ochrany.

[12] Případný nedostatek finančních prostředků (byl-li by stěžovatelkou prokázán) nadto bez dalšího nepředstavuje újmu, která by svou závažností nutně měla vést k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Pokud by soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti pokaždé, nebyl-li by stěžovatel schopen dlužnou daň uhradit, nacházeli by se stěžovatelé nedisponující finančními prostředky *de facto* ve výhodnějším postavení. Zákonodárce však vyhradil přiznání odkladného účinku pouze pro výjimečné případy. Skutečnost, že kasační stížnost směřující ve svém důsledku proti platebnímu výměru správce daně odkladný účinek ze zákona nemá, není samoučelná (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 5 Afs 50/2020-32).

[13] Stěžovatelkou předložené listiny navíc řádně neosvětlují její celkovou hospodářskou, finanční a majetkovou situaci. Výkazy zisku a ztráty za roky 2018, 2020 a 2021 neposkytují soudu dostatečný podklad pro to, aby si mohl učinit úsudek o ekonomické situaci stěžovatelky v roce 2026. Stejně tak z doložených výpisů z bankovního účtu za období červen až prosinec 2025 neplyne, zda stěžovatelka nemá další jiné disponibilní prostředky. Výše disponibilních finančních prostředků navíc ani nemůže

pokračování

být jediným objektivním ukazatelem solventnosti subjektu. Nejvyšší správní soud nepřehlídí, že stěžovatelka doložila také účetní závěrku ke dni 31. 12. 2024 a dokument „rozvaha analyticky“ ze dne 15. 12. 2025. Z těchto dokumentů ovšem nevyplyvá, že by stěžovatelka nedisponovala žádnými aktivy, naopak disponuje pohledávkami, jejichž výše dosahuje 7,3 mil Kč. Stěžovatelka neuvádí dostatečně relevantní důvody, proč by tyto pohledávky nemohly být použity na úhradu posuzovaného daňového nedoplatku. Obecné tvrzení, že tyto pohledávky nejsou doposud splatné, Nejvyšší správní soud nepovažuje za dostatečné, protože daňovou exekuci je obecně možné provést také příkázáním pohledávky. Stěžovatelka dále dostatečně neuvedla (natož aby tak učinila uceleně a věrohodně), zda je vůbec nadále ekonomicky činným subjektem a jaké kroky činí k tomu, aby zvládla své hospodářské potíže, respektive jaké kroky činila v uplynulých letech (vyjma tvrzení o čerpání výnosových úroků z poskytnutých půjček). Postavila-li se stěžovatelka k celé situaci tak, že utlumila svou ekonomickou situaci a vyčkává, zda nebude zrušeno rozhodnutí žalovaného, na jehož základě jí byla dodatečně stanovena k přímé úhradě daň, nemůže bez dalšího (tj. bez dalšího a konkrétního osvětlení takového postupu) s úspěchem pouze obecně tvrdit, že její podnikatelská činnost je ohrožena právě v důsledku vydání napadeného rozhodnutí.

[14] Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil stěžovatelčině tvrzení ohledně naplnění základní podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, kterou je vznik nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Z tohoto důvodu přistoupil k zamítnutí návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Pro nadbytečnost se již dále nezabýval naplněním další zákonné podmínky týkající se případného rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tímto rozhodnutím nepředjímá rozhodnutí o věci samé (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[15] Druhým výrokem tohoto usnesení Nejvyšší správní soud uložil žalobkyni (stěžovatelce) zaplatit soudní poplatek. Povinnost zaplatit soudní poplatek v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku vzniká až rozhodnutím soudu o tomto návrhu a poplatek je splatný do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (§ 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, činí výše soudního poplatku 1 000 Kč.

[16] Soudní poplatek lze zaplatit:

- v hotovosti na pokladně Nejvyššího správního soudu
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703- 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: 1060300926.

QR Platba

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu